

İNSAN DOĞURDU MEDYA BÜYÜTTÜ

Cemile TÜRKMEN*

Özet:

Günümüzü tanımlamak gerekirse, oluşturulacak tanımların en başına “şiddet” kelimesini koyarız. Şiddet ve günümüzün belirleyicileri TV ve internet başta olmak üzere kitle iletişim araçları. Daha da somuta indirirsek; şiddetin kitle iletişim araçlarındaki kullanımı.

Giderek artan şiddet, toplumsal değerlerin hızla yerinden oynamasına yol açıyor. Kimi görüşlere göre; demokrasi ve olgun ekonomik koşullar, insanlardaki boşluğu ve boşluk duygusunu tatmin etmeye yetmedi ve insanlar bu boşluğu şiddet ile doldurdu. İşte ABD, işte İngiltere ve işte Türkiye. Gerçek hayattaki şiddeti görenlerin, yaşayanların ve etkilenenlerin sayısına oranla, imgesel olarak yaratılan şiddet kitle iletişim araçları tarafından çoğaltılarak ve yayılarak yüz milyonlarca beyinde yer alıyor.

O zaman kitle iletişim araçlarıyla şiddetin sunulmasına bir sansür getirmek gerekir mi? Biz eğer şiddetin sunulmasını ifade özgürlüğü sınırları içinde görüp buna göre hareket edersek sansür koyamayız. Ancak, şiddetin sunumu toplumsal ve kişisel sağlığın korunması başlığı altında değerlendirirsek genel ifade özgürlüğü ile kişisel özgürlük alanının korunması ve toplumsal değerler arasında bir paralellik sağlanmış olur.

Kitle iletişim araçlarının geliştiği ülkelerle ülkemiz arasındaki temel fark o ülkelerde devletin bir adım atmasına fırsat vermeden özdenetim anlayışının getirilmesidir.

Bizim bu konuda yapmamız gereken şey öncelikle toplum olarak düşünmeye başlamaktır. Çünkü şiddet medya ile yaşam gerçeği halini almıştır. Biz yine toplum olarak kitle iletişim araçlarını bu konuda özdenetim anlayışına itmek için kampanyalar başlatmalıyız. Biz istersek şiddet içeren yayınları izlemeyebiliriz ve eğer bunu karşı tarafa hissettirebilirsek bu da şiddetin yayınlanmasının azaltılmasında önemli bir adım olacaktır.

Anahtar Sözcükler: Şiddet, İfade Özgürlüğü, Sansür, Özdenetim, Toplumsal Sorumluluk

* Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi

İNSAN DOĞURDU MEDYA BÜYÜTTÜ

Yapılan araştırmalar şiddetin insan doğasında yer aldığını göstermektedir. şiddet, insanın bir parçasıdır. Araştırmalar; insanlarda saldırganlığın açlık, susuzluk, cinsel istek gibi bir “temel içgüdü” olduğu sonucunu ortaya koymuştur. İrlandalıya atfedilen bir hikâye vardır: İrlandalı, yolda kavga eden iki kişi görünce: “ Kavganız şahsi değilse karışabilir miyim? ” diye sorarmış. Bu Türkiye için de geçerli olabilir. Gerçi biz toplum olarak kavgaya karışmaktan çok, kavganın etrafında toplanıp onu seyretmeye bayılırız. şiddet, insanların görmek istediği ve bunun için de para ödemeye hazır olduğu bir şeydir. İnsanlar otomobil kazalarının yanından geçerken yavaşlarlar çünkü şiddeti ve oluşturduğu etkileri merak ederler, ortada bir yaralı ya da ölü varsa onu kanlı canlı görmek isterler. Bu yüzden kaza olduğunda trafiğin sıkışması aslında kazadan çok şiddete meraklı sürücüler nedeniyle olur.

şiddet; dövme, yaralama, sakat bırakma, cinsel saldırı, tecavüz, ensest, öldürme şeklinde olabileği gibi sözlü, duygusal ve zihinsel de olabilir. şiddet akla gelebilecek her yerde vardır. Ailede, okulda, işte, kışlada ve hayatın diğer alanlarında hep varlığını sürdürmüştür. Her alanda var olan şiddet tabii ki medyada da vardır. Zaten bilgi ve haber alma hakkı bakımından medyanın bu tür haberleri iletme gibi bir sorumluluğu söz konusudur.

şiddet tasvirlerinin çarpık davranışları teşvik ettiği konusunda geçmişten beri süregelen bir düşünce vardır. Hatta bu düşünce film ve televizyonun icadından öncesine dayanır. Victoria dönemi sokak tiyatrosu ve ucuz romanların kentlerde çalışan fakirler, özellikle de genç erkekler arasında yanlış davranışları özendiridiği düşünülüyordu. Aslına bakarsak Aristo zamanında bile medyada şiddet tartışmaları vardı. (Trend, 2008)

Günümüzde ise sokak tiyatrosundan ziyade, televizyon, internet, gazete gibi kitle iletişim araçlarının bu teşviki yaptığı yönünde endişeler söz konusudur. Bu endişelerde haklılık payı da vardır. Medya, şiddet sunumuyla insanları suça teşvik edebileceği gibi insan yaşamında olumsuz yönde derin izler bırakabilir. şiddet yaşamın her alanında olduğu gibi medyada da var demiştik. Burada asıl tartışılması gereken husus, medya tarafından şiddet haberlerinin nasıl ele alındığı, nasıl işlendiği, nasıl sunulduğudur. Bir intihar haberini “ Sevgisi o kadar büyüktü ki, terk edilmeye dayanamadı öldü.” şeklinde insanlara sunarsanız, insanlar olumsuz bir durumda sevgilerinin büyüklüğünü göstermek için kendilerini öldürürler. Aşık olmak gibi güzel bir olay bile, şiddet kelimeleriyle ifade edilmeye başlandı. Gazetenin 3.sayfasını açıyorsunuz, başlık şöyle: “ Çok

sevdiği için öldürdü! “ böyle bir tabir olabilir mi? Bir insan çok sevdiği birini nasıl öldürebilir, ya da çok seviyorsak öldürmeli miyiz? “Çılgınca âşıktı, o yüzden öldürdü.”, “Cinnet geçirdi öyle öldürdü.” gibi medyada geçen tanımlamalar katili mağdur göstermeye yarıyor. Bir başka başlık da şöyle: “ Çok âşıktı, sevgilisi onu terk ettiği için yüzüne kezzap attı! “ Bu haberi böyle verdiğiniz zaman, genç bunu şöyle algılıyor: “ Demek ki, çok sevdiğimi göstermemin yolu, karşı tarafa bir çeşit şiddet uygulamamdan geçiyor.” Buradan görüyoruz ki şiddet olaylarının sunumu insan yaşamı için gerçekten çok önemlidir.

Müzik kanalları bile şiddetten kaçmak için sığınak olamıyor izleyiciye...
Bakın bir şarkının sözleri şöyle:

“ Bir gün bitti dersen bana inan iflah olmam bir daha
Bir kurşun sıkarım kafama çeker giderim delikanlı gibi
Bir yanışını gördüm mü ben kadının
Bir bidon benzin döker çatır çatır yakarım...”

Başka bir şarkının sözleri de şöyle:

“ tuttuğumu deli gibi koparırım amma
iyilikle olmazsa vallahi zorla

benim olmazsan taciz ederim
bana gelmezsen yer bitiririm

inadım inat bunu biliyorsun
benim olacaksın sana yemin ederim”

Ben şahsen bu sözleri dinleyerek büyüyen bir çocuk olmak istemem. Hal ve hareketleriyle insanlara örnek olmaları gereken, toplumun büyük bir kısmının tanıdığı ve çoğu insanın örnek aldığı ön plandaki insanlardan böyle şeyler duymak gerçekten üzücü bir durum.

Medyanın şiddeti sunumundan bahsettik ve bunun insan yaşamı üzerindeki önemi üzerinde durduk. Günümüzün en güçlü medya aracı televizyondur. Çünkü her kesime hitap eder. İnsanlar internete ulaşmasalar, gazete, dergi almasalar bile televizyona çok rahat ulaşabilirler. İnsanlar televizyonlardan özellikle akşam haberlerini takip ederler. Haberlerin sunumu da büyük önem taşır. Şiddet içeren bir haberi tekrar tekrar verdiğiniz zaman sorun yaşarsınız. Köprüye çıkıp “ Şunu yapmazsanız kendimi aşağı atacağım!” diyenlere ilişkin haberlerin gösterimi azaldığından beri, bu tip intihar girişimi de azalmıştır. Eğer bunu insanlara her seferinde gösterirseniz insanların zihninde şöyle bir düşünce oluşacak: “ Köprüye çıkıp, şunu yapın yoksa atlarım dersem her istediğimi

yaptırabilirim.” Zihinlerde bu düşüncenin oluşmaması için basın çok dikkatli olması gerekiyor. Cinayet haberleri de dönülüp dönülüp tekrar veriliyor. Bir çocuk babasının nasıl öldürüldüğünü defalarca izlemek zorunda mı? Ya da izleyiciler her seferinde ürpermek zorunda mı? Burada medyanın buna nasıl yaklaştığı sorusu gündeme gelir. Medya bu olaya bir haber olarak mı yaklaşıyor yoksa görsel bir malzemeye mi dönüştürüyor?

Bizim kanallarımızda bir haber verilirken basit bir trafik kazası bile, birkaç kez tekrarlanıyor. Bir şiddet haberinde erkeğin kadına tokat atma görüntüsü tam 28 kez tekrarlanmış. Burada amacın insanları bu konuda haberdar etmek olduğunu hiç kimse ileri süremez. Eğer toplum “ hayır, ben bu haberi bu şekilde izlemek istemiyorum. Niçin bir haberi eziyet haline dönüştürüyorsunuz!” diyorsa medyanın bunu dikkate almak mecburiyeti vardır.

11 Eylülde Amerika bir facia yaşadı. Binlerce insan öldü. Ancak facianın büyüklüğü, televizyon ekranlarında ceset resimleri, kol ve bacak parçaları gösterilerek anlatılmadı. Bu olay bizde olsaydı bu sorumluluğun yüzde kaçını gösterebilirdik.

Televizyon, çocuklar için tehlikeli bir dadıdır. Küçükken bilinçsizce televizyon başında oyalansın diye bırakılan ve medyadan şiddeti emen çocuk, büyüdüğünde katil olursa ailesi buna şaşırılmamalıdır. Çocuklar televizyonda izledikleri şiddet içerikli programlardaki olay kahramanlarını örnek almaktadır. Bu durum öyle bir hal almış ki, büyüyünce ne olacaksın sorusuna artık Örümcek Adam gibi çok şaşırtıcı cevaplar alıyoruz. Çocukların izlediği çizgi filmlerde her ne kadar sevimli kahramanlardan bahsedilse de yoğun olarak şiddet ögesi bulunuyor. O küçük beyinler daha o yaşta şiddetle tanışıyor hem de göze hoş gelen bir sunum eşliğinde. Bunlara bakarsak gelinen noktaya da şaşırılmamız gerekir. Çünkü çocukların beyinlerine daha o yaşlarda şiddet tohumlarını biz serpiyoruz.

Şiddet yalnızca küçüklerde değil büyüklerde de olumsuz sonuçlara yol açıyor. İnsanlar izledikleri şeylerle farkında olmadan aşırı korku, içine kapanıklık ya da aşırı saldırganlık, aşırı cinsellik, aşırı tepki ve kısaca aşırı olan her şeyi yükleniyorlar. Bireyler görerek öğrenme yoluyla şiddetin yeni usullerini öğrenerek bunu davranışlarına yansıtıyor. Fakat eleştirel akla sahip izleyiciler gördükleri şeyleri sürekli olarak sorgular ve doğrulukları hakkında tartışırlar.

Bildirim başlığı “İnsan Doğurdu Medya Büyüttü” şeklindedir. Çünkü gerçek hayattaki şiddeti görenlerin, yaşayanların ve etkilenenlerin sayısına oranla, imgesel olarak yaratılan şiddet medya tarafından çoğaltılarak ve

yayılarak yüz milyonlarca beyinde yer alıyor. Kavga iki kişi arasında çıkıyor ama tüm dünya bundan nasibini alıyor. BBC'nin yaptığı bir araştırmaya göre; İngiliz toplumunda görüşme yapılan kişiler, yaşayanların yüzde 25'inin şiddet kurbanı olduğunu düşünüyorlar. "Toplumda, eğer bir şiddet varsa, bunun oranı nedir?" Diye sorulduğunda, görüşülen kişilerin yüzde 25'e tekabül eden kısmı, "şiddetin yoğun olduğu" cevabını veriyor. Oysa aynı dönemdeki istatistiklere bakıldığında, İngiltere'deki şiddet oranı yüzde 2 seyrediyor.(Trend, 2008)

Diğer bir kötü durum da; şiddet olaylarının çok sık görülmesi neticesinde toplumun artık şiddete duyarsız hale gelmesidir. Her gün gördüğümüz bir şey artık sizde büyük etkiler yaratmaz, onu normal bir olay olarak tanımlamaya başlıyorsunuz. Şiddet haberleri de böyledir. 3.sayfada görmeye alışkın olduğumuz cinayet haberleri nedeniyle artık dayak olayı gözümüzde küçük görünmeye başladı. Hatta adam sadece dayak atsa şükredecek duruma geldik. Aldatma konusu da aynı şekildedir. O kadar yazıldı çizildi ki artık aldatma normal bir olay gibi geliyor bize. Suriye'de Libya'da çıkan olaylarda her gün bir sürü insan öldü ama biz haberlerde bunları sürekli gördükçe duyarsız hale geldik. Oradaki insanlar, kanlar, silahlar normal gelmeye başladı.

Şiddet filmlerinin gerçek olumsuz yanı nedir? Cevap şu ki, çok az izleyici ekranda gördükleri katilleri taklit etmeye çalışacaktır. Bununla birlikte medyada şiddet insanların saldırgan olmasına ya da suç işlemesine neden olmayabilir ancak daha kötü sonuçlara yol açar. İnsanları şiddet dolu bir dünyada yaşadıklarına ve dünyayı daha güvenli, yaşanılabilir bir hale getirmek için şiddetin gerekli olduğuna inandırır. Küçük bir çocuğun büyüyünce Örümcek Adam olmak istemesi bunun en güzel örneğidir. Bu endişeler ve yaklaşımlar ise insanların hayatları ve toplumun düzeni üzerinde önemli etkiler bırakır. İnsan davranışları bundan etkilenir. Annemiz bizi arayıp da ulaşamayınca nedense aklına şarjımızın bitmiş olabileceği ya da telefonun sesini duymamış olabileceğimiz gelmiyor. Aklına filmlerde gördüğü, sabah programlarında suçlu bulunana kadar her gün defalarca anlatılıp tartışılan, haberlerde izlediği olaylar geliyor. Ekranlarda gördüğü, gazetelerde okuduğu şiddet haberleri onu etkiliyor ve bu da davranışlarına yansıyor. Tamam, medyada şiddet benim annemi katil yapmıyor ama hayatına, davranışlarına, bilinçaltına olumsuz bir şekilde yansıyor. Bu da medyada şiddetin bir insanı suçlu yapması kadar olumsuz bir durum.

Medyada şiddetin insan yaşamı üzerindeki olumsuz etkilerinin tek sorumlusu olarak yayın kuruluşlarını göstermek gerçeği yansıtmaz. Ailelerin hiç mi suçu yok? Tabii ki var. Kumanda onların elinde ama çizgi

film izlerken bile araya akşamki filmin fragmanı girebiliyor. Çocuğuna programı seyrettirmeyen aile o programı hayranlıkla izliyor daha sonra bunu dostları ile tartışıyor. Çocuklara da böyle yanlış özdeşim modelleri verilmiş oluyor. Aileye de sorumluluk düşse bile bu konuda sorumluluğun büyük bir kısmının kitle iletişim araçlarında olduğunu söylemek önemlidir. Bunun yanında okullar, denetleyici kurumlar, sivil toplum örgütleri ve tüm izleyiciler bu konuda sorumluluk taşımaktadır. Medya sayesinde insanlar duygusal şiddete maruz kalabiliyorlar. Fakat bakınız filmler de artık bağımsız eğlenceler değil, kitapları, müziği, oyunları, oyuncakları, televizyon programlarını içeren birbirine bağlı ürün çeşitlerinin parçalarıdır. Harry Potter ve Örümcek Adam gibi çok popüler eğlence markaları her yerde bulunur hale gelmiştir. Her yeredirler: kahvaltılık gevrek kutularında, tişörtlerde ve reklam panolarında, dergilerde, televizyon reklamlarında ve tabii ki oyuncak dükkânlarında. Buradan anlıyoruz ki film gösterimden kalksa bile her şeyi ile her yerde etkisini sürdürecektir. Bu durumda ailelere de büyük görev düşmektedir.

Günümüzde ilköğretim okullarında seçmeli medya okuryazarlığı dersi verilmektedir. Verilmektedir diyorum fakat ne öğretmen bu dersin öneminin farkında ne de öğrenci. Bu saatlerde ders bile işlenmiyor çocuklar serbest bırakılıyor. Bunlar bir yana bu dersin çocuklardan çok ebeveynlere verilmesi gerekiyor. Anne-baba çocuğun elinden kumandayı alıp onu odasına yollayabiliyor ama çocuğuna yasakladığı programları izlemekten de vazgeçmiyor.

Medya kendini savunurken “ Halk neyi istiyorsa onu veriyoruz ” diyor. Burada bahsedilen halk kim? Halk dediğimiz topluluk değişik çıkarılara, görüşlere, inançlara, sosyal ve ekonomik statülere sahip insanlardan oluşmuyor mu? Halk bunlardan hangisi? Medya bu kadar halkı düşünüyorsa- ki medyanın amacı kâr elde etmektir- biraz daha sorumlu davranıp özdenetim yoluna gitmelidir. Medyada şiddet sorunu yalnızca bizim ülkemizde bulunan bir sorun değildir. Fakat diğer ülkeler Türkiye’den çok önce özdenetim yoluna gitmişlerdir. Amerika’da önce müzik sektöründe daha sonra da televizyon sektöründe özdenetim anlayışına gidildi. Bazı şarkıların 16 ve 24 yaş arasındaki gençler arasında tecavüz ve intihar olaylarının artmasından sorumlu olduğunu ileri süren PMRC(Parents Music Resource Center) – Ebeveyn Müzik Kaynağı Merkezi- o kadar çabuk ve büyük bir destek buldu ki daha hiçbir yasa yazılmadan müzik endüstrisi kendiliğinden “ Parental Advisory” (Ebeveynlere uyarı) işaretlerini geliştirdi. Televizyon endüstrisi de buna benzer biçimde,1990 TV şiddet kanunu bunu yapmasını istemeden önce kendiliğinden bir program işaretleme sistemi başlattı. Televizyon işaretleme sisteminin etkili olmadığı yönündeki eleştirilere yanıt olarak

1997 de “ kaba dil, cinsellik, şiddet” içeriklerini göstermek için harfler eklendi. (Trend, 2008)

Türkiye’de ise medyada şiddeti önlemeye yönelik ilk adım, hiç beklenilmeyen bir zamanda, üzerinde yeterince görüş birliği oluşmadan, ilgili tarafların düşünceleri pek dikkate alınmadan atıldı. 13 Nisan 1994 gün ve 3984 sayılı “Radyo ve Televizyonların Kuruluş ve Yayınları Hakkında Kanun” TBMM’den geçiverdi. En son 15/2/2011 tarihli ve 6112 sayılı Radyo ve Televizyonların Kuruluş ve Yayın Hizmetleri Hakkında Kanun yayınladı. Bu kanunlarda Radyo ve Televizyon Kuruluşlarının uyması gereken kurallar bulunmaktadır. Konumuz açısından 8.madde önemlidir. 8.maddede Radyo, televizyon ve veri yayınlarında uyulması gereken yayın ilkeleri bulunmaktadır. Bu ilkelere uymayan kuruluşlar RTÜK tarafından denetlenmektedir. Fakat benim anlayamadığım nokta şudur: madem bu kuruluşlar 24 saat denetim altında neden hala medyada şiddet sorunu var neden hala bunu tartışıyoruz? Bu endişeler neden? Demek ki düzelmeyen bir şeyler var, bir yerlerde kopukluk var.

Medyada şiddeti önleme konusunda hukukun rolü nedir? Hukuk kuralları soyut ve geneldir, yani fazla ayrıntıya inemez. Bir de hukuk kuralları toplumsal değer ve felsefi tercihlere bağlı olarak, olması gerekene ilişkin kuralları koyar. Ama daima olması gerekene ilişkin kurallarla, olan ve somut durum arasında mesafe olur. Hukuk kuralını koyarsınız, ama toplumsal yaşamın hızı ve akışı hukuku geride bırakabilir. Daha mı caydırıcı cezalar olmalıdır? Yayın kuruluşları bu kurallara uymak istemedikten sonra cezaların ağırlaştırılması neyi değiştirir? Saat 23.00’ten önce çocukların da ekran başında olduğu bir zamanda, bir adamın kumar masasına yatırıp bağlandıktan sonra, sopayla kollarının ve bacaklarının kırılması sahnelerinin apaçık bir şekilde gösterilmesine hangi kural müsaade ediyor. Kural müsaade etmiyorsa o vakitlerde denetleyiciler de mi bu diziyi hayranlıkla izliyor? Bunlar gerçekten merak ettiğim sorular.

Şimdi ise Televizyonda koruyucu simge dönemi başladı. 6112 sayılı kanuna dayanılarak hazırlanan Yayın Hizmeti Usul Ve Esasları Hakkında Yönetmeliğin 23.maddesinde Koruyucu sembol sistemi düzenlenmiştir. Koruyucu semboller, bir programın olası zararlı içerikte olabileceğini ve/veya programın hangi yaş grubuna uygun olduğunu belirtir. Medya hizmet sağlayıcılar, sembol sistemi kullanarak, izleyicileri program hizmetlerinin içeriği hakkında sesli veya yazılı olarak bilgilendirirler. Sembol sınıflandırması, yaş ve içerik gruplarını belirten sembollerin birlikte kullanılması suretiyle yapılır. Bir programın şiddet ve korku, cinsellik ve olumsuz örnek oluşturabilecek; ayrımcılık, alkol ve sigaranın aşırı kullanımı, madde kullanımı, yasa dışı davranışlar ile kaba ve küfürlü

konuşmalar içermesi durumunda, o programın olası zararlı içerikte olabileceğine ilişkin "şiddetKorku", "Cinsellik", "Olumsuz rnek Oluşturabilecek Davranışlar" sembolleri kullanılır. Bir programın hangi yaş grubuna uygun olduğu ise; programdan etkilenme düzeyleri göz önüne alınarak oluşturulan "Genel İzleyici", "7 Yaş", "13 Yaş" ve "18 Yaş" sembolleriyle belirtilir. "13 Yaş" ve "18 Yaş" sembolleri programın yayını süresince ekranın bir köşesinde sabit ve sürekli olarak yayınlanır. 7+ bir programın günün her saatinde yayınlanabileceği, 13+ bir programın 21.30'dan sonra yayınlanabileceği, 18+ bir programın 24:00-05:00 aralığı dışında yayınlanamayacağı anlamına gelir.

Koruyucu sembol sistemi medyada şiddetin olumsuz etkilerini önlemede önemli bir işleve sahiptir. Yayın kuruluşları sorumlu davranıp bu sistemi düzgün bir şekilde uygularsa biz de bu konuda diğer Avrupa lkeleri gibi ilerleriz. Hepsinden önemlisi daha sağlıklı bir hayat kazanırız.

KAYNAKÇA

Çeviri Kitap:

Trend, D.(2008). Medyada Şiddet Efsanesi. Çev: Gül Bostancı. İstanbul: YKG.

Derleme kitap içinde bölüm/makale:

Akarcalı, S.(1996). Televizyon ve Şiddet. İçinde: Yeni Türkiye 2, Medya1. (sf. 553–557). Ankara.

Gezgin, S.(1996). Göstergesel Şiddet (Ekrandan Sıçrayan Kan). İçinde: Yeni Türkiye 2, Medya 1. (sf. 558–560). Ankara.

Bildiri:

Akşit, G. Alemdar, K. Avşar, Z. Aziz, A. Bilget, Ş. Çelenk, S. Çolakoğlu, N. Karaca, F. Semerci, B. Sözen, E. Yüksel, M. (2004). Medyada Şiddete Duyarlılık. Panel, RTÜK, 26 Kasım 2004, İstanbul.

Alemdar, K. Artuk, M. Atakul, S. Avşar Z. Bilgin, N. Çolakoğlu, N. Doksat, M. Güteryüz, D. İçli, T. İldeş, N. Kayış, N. Öktem, F. Polat, O. Rigel, N. Şirin, M. Yener, Y. (2002). Radyo ve Televizyonlarda Şiddet ve İntihar Haberleri Sempozyumu, RTÜK, Ankara.